

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/48/2020
Identifikačné číslo spisu:	2613202539
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2613202539.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. Y., bývajúceho v C. a 2/ C. G., bývajúcej v C., oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 51, proti žalovanej Y. I., bývajúcej v J., zastúpenej JUDr. Štefanom Haulíkom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Jesenského č. 2, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 9C/24/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019 sp. zn. 11Co/262/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019 sp. zn. 11Co/262/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou na Okresnom súde Senica (ďalej ako „súd prvej inštancie“) 19. marca 2013 sa po ustálení okruhu účastníkov domáhali žalobcovia 1/ V. Y. a žalobkyňa 2/ C. G. (dcéra žalobcu 1/) proti žalovaným 1/ Y. I., rod. X. a žalovanej 2/ E. Y., rod. Y. (dcéra žalobcu 1/) určenia, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na rodinnom dome súp. č. XXX postavenom na pozemku parc. reg. „C“ č. 348 o výmere 1012 m², zastavané plochy a nádvoria, nachádzajúci sa v kat. úz. C., obec C., okres D., zapísaný na LV č. X, patrí do dedičstva po nebohej R. Y., rod. X., nar. Z. a zomrelej Z., naposledy bytom C.. Žalobca 1/ je pozostalým manželom po nebohej R. Y., rod. X., žalobkyňa 2/ a žalovaná 2/ sú dcéry nebohej R. Y. a žalovaná 1/ je sestrou nebohej R. Y..

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 18. februára 2015 č. k. 9C/24/2013-170 v spojení s opravným uznesením z 18. marca 2015 č. k. 9C/24/2013-179 prvým výrokom žalobu zamietol. Druhým výrokom uložil žalobcom 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov konania vo výške 496,86 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám jej právneho zástupcu a tretím výrokom žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa svojou žalobou domáhali určenia, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2-ice na rodinnom dome súp. č. XXX postavenom na pozemku parc. reg. „C“ č. 348 o výmere 1012 m², zastavané

plochy a nádvorí, nachádzajúci sa v kat. úz. C., obec C., okres D., zapísaný na LV č. X, patrí do dedičstva po nebohej R. Y., rod. X., nar. Z. a zomrelej Z., manželke žalobcu 1/. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu v 1/2-ici k predmetnej nehnuteľnosti nebohrou R. Y., ktorý by potom mohol byť predmetom dedičského konania ako novoobjavený majetok. Poznamenal, že z celého dokazovania nevyplýva právna skutočnosť, ktorá by spôsobila vznik podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti nebohrou a ani kedy k tejto skutočnosti malo prísť. Z výpovedí účastníkov, ktoré boli zhodné, mal súd prvej inštancie za zrejmé, že počas manželstva žalobcu 1/ s nebohrou R. Y. prišlo k prestavbe, resp. výstavbe predmetného domu. Za preukázané mal iba to, že sa uskutočnili stavebné práce, že žalobca 1/ sa ich zúčastňoval, tiež že mu (príp. aj jeho manželke, ako to vyplýva z niektorých čestných vyhlásení) pomáhali ľudia z obce, ako aj že zakúpil nejaký stavebný materiál. Otázne je, či prišlo k výstavbe nového domu, alebo len k prestavbe starého. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak by aj vznikla nová vec, v tomto prípade by podľa § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobca 1/ a jeho manželka nemohli nadobudnúť vlastníctvo, lebo vedeli, že nehnuteľnosť nie je v ich vlastníctve, nebola teda splnená podmienka dobromyseľnosti pri spracovaní cudzej veci. Spoluvlastníctvo nebohej manželky žalobcu 1/ teda nemohlo vzniknúť spracovaním veci. K možnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu nebohrou titulom vydržania poznamenal, že podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva z tohto titulu je dobromyseľnosť držiteľa, čo v tomto prípade nebolo splnené, keďže podľa výpovede žalobcu 1/ sa jeho manželka viackrát pokúšala usporiadať vlastnícke vzťahy k nehnuteľnosti, bolo jej teda známe, že ako vlastník nehnuteľnosti je uvedená jej matka. Súd prvej inštancie poznamenal, že ak by aj bolo preukázané, že časť nehnuteľnosti bola postavená žalobcom 1/ a jeho manželkou za trvania manželstva ako stavebníkmi, v dedičskom konaní o novoobjavenom majetku p o nebohej manželke R. Y. by potom prišlo k vyporiadaniu takéhoto bezpodielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti a po jeho vyporiadaní by do dedičstva pripadol len podiel nebohej. Konštatoval, že žalobný petit však s touto skutočnosťou nekorešpondoval. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom k tomu, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali naliehavý právny záujem na určení, že nadobudli spoluvlastnícky podiel 1/2-ice k predmetnej nehnuteľnosti, žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“).

3. Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom z 8. októbra 2019 sp. zn. 11Co/262/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, konanie voči E. Y. (žalovanej 2/) zastavil a vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že sa v podstatnej časti stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie [§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, (ďalej len „CSP“)]. Poukázal na to, že z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že sporná nehnuteľnosť pred započatím prestavby vlastnícky patrila S. X., a to na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy s C. X.. Prestavba sa uskutočnila takým spôsobom, že najskôr bola pristavaná nová bytová jednotka, so stavbou ktorej bolo započaté v roku 1964 a hotová bola v roku 1965, do ktorej sa všetci presťahovali; pôvodný dom sa až na jednu stenu zbúral a postavila sa ďalšia bytová jednotka, ktorá bola dokončená v roku 1967. Žalobca so zomrelou manželkou R. Y. zostali bývať v bytovej jednotke postavenej skôr a svokra, jej dcéra a jej otec sa presťahovali do novej bytovej jednotky. Podľa názoru odvolacieho súdu však podstatným pre úspech žaloby nebolo, či v danom prípade malo dôjsť k vzniku podielového spoluvlastníctva dohodou zúčastnených osôb, alebo v zmysle § 135b Občianskeho zákonníka, ale bolo potrebné vychádzať zo žalobcami vymedzeného petitu žaloby, ktorým sa títo domáhali určenia, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na predmetnej nehnuteľnosti patrí do dedičstva po nebohej R. Y.. Na základe uvedeného mal za to, že výrok rozsudku, ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia, že určité veci patria do dedičstva po poručiteľovi, plne rešpektuje úpravu zakotvenú pôvodne v § 80 písm. c/ O.s.p. Poznamenal, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v prípade preukázania tvrdení žalobcov by žalovaný spoluvlastnícky podiel bol v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu 1/ a nebohej manželky R. Y., čomu však žalobný petit nezodpovedá, keď v prípade vyhovenia žalobe by súd pri vyporiadaní dedičstva - novoobjaveného majetku musel vychádzať z rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené, že spoluvlastnícky podiel patrí do výlučného vlastníctva zomrelej, a teda by nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako sa

mylne domnievajú žalobcovia, pričom na uvedenú skutočnosť správne poukázal i súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie došlo k úmrtiu v konaní pôvodne vystupujúcej žalovanej 2/ E. Y., rod. Y., nar. Z., zomrelej Z., pričom uznesením Okresného súdu Malacky z 19. júna 2015 č. k. 12D/344/2015-11 bolo konanie o dedičstve zastavené z dôvodu nezanechania majetku. Vzhľadom na to, že v konaní pôvodne vystupujúca žalovaná 2/ zomrela, pričom konanie o dedičstve bolo pre nedostatok majetku zastavené, odvolací súd konanie voči nej v zmysle § 63 a § 64 CSP zastavil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ CSP. Nesprávne právne posúdenie veci videli v tom, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie nesprávne právne posúdili otázku, „či v prípade konaní o žalobách o určenie, že vec patrí do dedičstva, je potrebné v žalobnom návrhu (petite) uviesť, či novoobjavený majetok, ktorý má patriť do dedičstva, je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, pretože inak by súd pri vyporiadaní dedičstva nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov“, pričom táto otázka nebola pred dovolacím súdom riešená. Porušenie práva na spravodlivý proces videli v tom, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie postupovali príliš formalisticky, keď sa nezaoberali meritom veci, ale žalobu zamietli z dôvodu nesprávne naformulovaného petitu. Uviedli, že ak súd považoval formuláciu petitu za nepresnú, mal ho posúdiť po obsahovej stránke tak, ako to bolo zrejmé zo skutkových vyjadrení a ostatných dôkazov v konaní. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 8/2005, 3 Cdo 219/2007 a 5 Cdo 254/2009. Vo vzťahu k výroku odvolacieho súdu, ktorým zastavil konanie voči pôvodnej žalovanej 2/ namietali, že odvolací súd mal v konaní pokračovať s dedičmi po nebohej a nakoľko odvolací súd konanie zastavil, rovnako došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol., Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

11.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú uvedené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Dovolatelia v dovolaní poukázali na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ CSP, v ktorom namietali, že porušenie práva na spravodlivý proces videli v tom, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie postupovali príliš formalisticky, keď sa nezaoberali meritom veci, ale žalobu zamietli z dôvodu nesprávne naformulovaného petitu. Uviedli, že ak súd považoval formuláciu petitu za nepresnú, mal ho posúdiť po obsahovej stránke tak, ako to bolo zrejmé zo skutkových vyjadrení a ostatných dôkazov, pričom zároveň uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a to otázky „či v prípade konaní o žalobách o určenie, že vec patrí do dedičstva, je potrebné v žalobnom návrhu (petite) uviesť, či novoobjavený majetok, ktorý má patriť do dedičstva, je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, pretože inak by súd pri vyporiadaní dedičstva nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov“. Pri takomto posudzovaní dovolania je tak zrejímavá námietka dovolateľov vyplývajúca z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Rovnako dovolatelia namietali, že odvolací súd vo výroku II. zastavil konanie voči E. Y., ktorá zomrela v čase po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie. Mali za to, že odvolací súd mal v konaní pokračovať s dedičmi po nebohej. Z takto vymedzenej dovolacej námietky vyplýva, že dovolatelia namietajú aj porušenie § 420 písm. f/ CSP.

13. Vo vzťahu k námietke dovolateľov vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, že odvolací súd vo výroku II. zastavil konanie voči E. Y., ktorá zomrela v čase po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, a že odvolací súd mal v konaní pokračovať s dedičmi po nebohej, dovolací súd uvádza nasledovné:

14. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

14.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia namietali, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Podľa § 63 ods. 1 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

17. Podľa § 63 ods. 2 CSP v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

18. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že ten vo výroku II. zastavil konanie voči žalovanej 2/ E. Y., rod. Y. zomrelej Z. s odôvodnením, že uznesením Okresného súdu Malacky z 19. júna 2015 č. k. 12D/344/2015-11 bolo konanie o dedičstve zastavené z dôvodu nezanechania majetku a teda, že v konaní došlo k neodstrániteľnému nedostatku procesnej podmienky konania spočívajúcej v strate procesnej subjektivity žalovanej, pre ktorý musel súd konanie voči nej zastaviť.

19. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu zo 16. mája 2019 sp. zn. 8 Cdo 94/2018, v zmysle ktorého v konaní o určení, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, možno považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitimácie.

20. S prihliadnutím na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že nakoľko predmetom konania o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, je celá vec (príp. spoluvlastnícky podiel na veci), a keďže až do rozhodnutia o dedičstve treba za vlastníkov veci (§ 460 Občianskeho zákonníka) považovať všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov (a teda nemožno žalovať o určení, že do dedičstva po poručiťovi patrí iba dedičský podiel žalobcu k takejto veci, keďže ho v danom štádiu nemožno vymedziť), musia všetci dedičia v konaní o určení, že vec patrí do dedičstva, vystupovať v postavení nútených procesných spoločníkov (§ 78 CSP) a teda bolo povinnosťou odvolacieho súdu v konaní pokračovať s právnymi nástupcami žalovanej 2/. Číže účastníkmi konania o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po alebohej R. Y., rod. X. musia byť všetci jej právni nástupcovia, t. j. manžel (žalobca 1/) a jej dcéry C. G. (žalobkyňa 2/) a právni nástupcovia po alebohej ďalšej dcére E. Y. zomrelej Z. - C. Y., G. Y. a R. J., tak ako to vyplýva z uznesenia o zastavení dedičského konania (č. l. 228).

21. Pokiaľ odvolací súd považoval za ustálené konanie voči žalovanej 2/ zastaviť a ďalej nekonať s jej právnymi nástupcami, vykazuje jeho postup a rozhodnutie znaky procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú bolo potrebné bez ďalšieho vziať do úvahy. Uvedená vada zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale tiež jeho opodstatnenosť. V prípade, že v konaní dôjde k vade takejto povahy, treba napadnuté rozhodnutie zrušiť.

22. Vzhľadom na to, že dovolací súd vyhovel námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, nezaoberal sa ďalej námietkami vyplývajúcimi z § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ CSP.

23. Dovolací súd z uvedeného dôvodu rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP).

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.